

Naše pocity ohledně projektu Paměť národa

Skupina ZŠ Nepomucká

Mia Mičičová:

Na projektu jsem se podílela tím, že jsem vedla rozhovor s panem Vinšem a připravila jsem pro něj otázky, na které odpovídal. Také jsem při našem prvním společném setkání sepisovala všechny informace o našem pamětníkovi.

Projekt sám o sobě byl moc fajn, ale moc mě nenadchla práce s naším pamětníkem. Už jen z toho důvodu, že s námi nechtěl moc spolupracovat. Myslím si, že pan Vinš s námi zkrátka nechtěl sdílet další informace o svém životě, které byly, jak on sám prohlásil, "na tělo". Chtěli jsme se jako skupina s panem Vinšem sejít ještě jednou, ale odpověděl nám pouze emailem, pak už bohužel nereagoval na žádné zprávy a telefonáty. Mrzí mě, že se s námi nechtěl sejít víckrát, a že jsme tak náš projekt nemohli obohatit o další informace, fotky nebo detaily.

Matyáš Kotík:

Volal a odepisoval jsem paní Hubkové na emaily, psal jsem panu Vinšovi email s dodatečnými otázkami, pomáhal jsem při natáčení rozhovoru, zapisoval jsem informace, po natáčení jsem vytvořil životopisný medailonek pana Vinše. Podával jsem i návrhy na úpravy videa.

Mé pocity z projektu jsou dobré. Děláme něco, co je správné a hezké. Ovšem průběh jsem si představoval trochu jinak. Na celém projektu se mi pracovalo vcelku dobře, ovšem samotného mě zaskočilo, když nám pan Vinš po dvou krátkých schůzkách v emailu naznačil, že s námi už vlastně nebude dál spolupracovat. Měli jsme pouze jednu kratší, spíše seznamovací, schůzku, kdy nám pan Vinš povídal o sobě a svém životě. Následně jsme se domluvili na druhé schůzce, na které už jsme u nás ve škole natáčeli krátký film o něm. Dopředu jsme mu na jeho žádost emailem poslali otázky, na které jsme se ho chtěli ptát. Škoda, že jsme se s panem Vinšem nemohli potkat víckrát nebo že se nám víc neotevřel a neřekl nám víc věcí o sobě.

Ondra Pokorný:

Dojmy z projektu mám smíšené, protože se mi jeho odpověď na otázku, kterou jsme mu nepřipravili předem, zdála poněkud zvláštní. Následně s námi přestal komunikovat, což mě dost zarazilo. Ale jsem rád, že jsme alespoň dvakrát sešli a něco nám o svém životě pověděl.

Matěj Veis:

Do projektu jsem se zapojil tím, že jsem stříhal video, pomáhal jsem natáčet rozhovor a připravoval jsem scénické poznámky.

Dojmy z práce na projektu nemám moc dobré, pan Vinš s námi totiž přestal komunikovat, a nemohli jsme se ho tak už doptat na otázky, které nás napadly po natáčení. Těšil jsem se, že nás pan Vinš třeba pozve k sobě domů a ukáže nám nějaké fotky, abychom si udělali představu o jeho životě. Bohužel jsme se všichni sešli u nás ve škole jen dvakrát. Je mi to líto, očekával jsem od spolupráce víc, ale s tím už nic nenaděláme.

Martin Mošovský:

V tomto projektu jsem měl na starosti video. Vymyslel jsem, jak bude celé vypadat, navrhl jsem scénu a vytvořil návrh scénáře, přinesl jsem techniku na natáčení a pomáhal jsem se střihem.

Mně osobně se nepracovalo zvlášť dobře kvůli tomu, že pan Vinš nám nechtěl poskytnout ani osobní dobové fotky, ani svůj další čas, abychom se ještě sešli. Myslím, že jsme o něm nezískali dostatečné množství informací, protože se nám nechtěl otevřít a odpovídat na otázky o své minulosti. Zaskočila mě jeho odpověď na otázku, co si myslel o komunistickém režimu v Československu. Panu Vinšovi se systém zdál až do roku 1968 přijatelný, což ve mně vyvolalo zvláštní pocity. Jako ostatní jsem se chtěl dozvědět víc, ale k dalšímu setkání už bohužel nedošlo.